

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2008, čj. 448/UPS/2007-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2008, čj. 15 Ca 119/2008 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Městský úřad Litoměřice (stavební úřad) povolil rozhodnutím (stavebním povolením) ze dne 6. 6. 2007, čj. 28633/07-SÚ/Sl, část stavby „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmuky – I. část“ ve vztahu ke stavebním objektům SO 904 – úprava ploch zařízení staveniště ZS č. 1, SO 002 - sejmutí ornice z ploch zařízení staveniště ZS č. 1, jako stavbu dočasnou, po dobu výstavby přivaděče do 31. 12. 2009.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2008, čj. 448/UPS/2007-3, k odvolání žalobce změnil úvodní znění výroku rozhodnutí stavebního úřadu, nahradil jej výrokem, kterým povolenou stavbu zpřesnil, doplnil správné označení účastníků řízení a v ostatních částech ponechal stavební povolení beze změn.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 16. 12. 2008, čj. 15 Ca 119/2008 - 37, zamítl.

Krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001, a ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006 - 59, a konstatoval, že žalobce

jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení hmotných práv a soud k jeho námitkám nemůže posuzovat soulad rozhodnutí s hmotněprávními normami. Krajský soud se proto nemohl zabývat námitkou, jíž žalobce namítl povinnost stavebníka předložit koncepci nebo záměr orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a požadoval hodnocení důsledků na území Natura 2000 - lokalita Radobýl. Ze stejného důvodu se krajský soud nemohl zabývat ani námitkou, jíž žalobce požadoval provedení biologického průzkumu celé lokality a celé trasy stavby podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené námitky mohl krajský soud zkoumat pouze v ohledu, zda se jimi žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Žalobce však podle krajského soudu tyto námitky v odvolání neuvedl, proto nedošlo ani k porušení jeho procesních práv.

Dále krajský soud neshledal porušení procesních práv žalobce k námitce neposkytnutí požadovaných informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Krajský soud přisvědčil žalobci, že má právo na podání informací podle citovaného zákona, a nejsou-li mu požadované informace poskytnuty, je oprávněn domáhat se nápravy postupem podle § 16 a § 44 tohoto zákona. Podle krajského soudu však žalobce takto nepostupoval. V rámci přezkumu stavebního povolení se pak nelze úspěšně domáhat přezkumu rozhodnutí o nevyhovění žádosti o poskytnutí informací.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení procesních práv žalobce neposkytnutím všech spisových materiálů v projednávané věci, které žalobce požadoval. Stavební úřad žalobce informoval o zahájení řízení. K němu žalobce podal řádnou přihlášku a stavební úřad s ním jako s účastníkem jednal. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s obsahem všech materiálů týkajících se předmětného řízení a uplatnit námitky či důkazní návrhy, a z nejasných důvodů doručil opakovaně stavebnímu úřadu přihlášku do řízení s požadavkem na poskytnutí (zaslání) všech rozhodnutí, vyjádření, stanovisek či jiných správních aktů, vydaných orgány ochrany přírody a krajiny, které jsou součástí spisové dokumentace. Takový postup ovšem zákon č. 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neumožňuje.

Krajský soud nepřítakal ani námitce, v níž žalobce dovozoval, že neposkytnutím spisového materiálů podle jeho požadavků nedošlo k zahájení stavebního řízení, neboť se nemohl k ničemu vyjádřit. Stavební řízení bylo podle krajského soudu zahájeno na základě žádosti stavebníka, žalobce byl o zahájení řízení řádně informován a lhůty k uplatnění námitek účastníků řízení, stanovené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), byly dodrženy.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení § 61 a § 126 stavebního zákona s tím, že žalobce nijak nespécifikoval, v čem tvrzené porušení spatřuje.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížných důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu

zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu.

Stěžovatel především namítl, že žalovaný vycházel z nesprávného skutkového stavu a z nesprávného dokazování, což se projevilo v nesprávných právních závěrech. Žalovaný se podle něj „*vůbec nezabýval zásadní skutečností v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy nechránil zájmy státu a společnost fyzických a právnických osob*“. Uvedl, že nebyl informován o zahájení stavebního řízení. Dále měl stěžovatel za to, že byla porušena jeho procesní práva, neboť podle § 14 a § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím má právo na zaslání a odeslání požadovaných informací, což se v daném případě nestalo. Krajský soud se s těmito námitkami v odůvodnění rozsudku řádně nevypořádal, stěžovatel proto považuje rozhodnutí za zmatečné a nesrozumitelné. Podle stěžovatele je stavební zákon obecnou normou ke speciálním právním předpisům, mezi které patří zákon o svobodném přístupu k informacím, který má vždy přednost před obecnou právní úpravou. Pokud stěžovatel požadoval po stavebním úřadu zaslání všech dotčených dokumentů, stavební úřad byl povinen zaslat mu je. Stavební úřad nemůže tvrdit, že v zákoně není zakotveno zasílání dokumentů, neboť toto je jednoznačně stanoveno zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že se nevypořádal s námitkou provozní možnosti, „*kdy stavební úřad se ve svém opatření nezmiňoval, zda je provozně možné či nemožné zaslat kopie požadovaných listin žadateli*“. Za daných okolností podle stěžovatele nedošlo k zahájení stavebního řízení, neboť procesní práva stěžovatele byla tímto postupem zkrácena a on se nemohl k ničemu vyjádřit, podat námitky a připomínky.

Stěžovatel rovněž namítl porušení § 31 a § 126 stavebního zákona, neboť stavební úřad nebral v potaz ochranu důležitých zájmů a nebyl zpracován posudek týkající se posouzení vlivu na životní prostředí (EIA) podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“). Podle stěžovatele stavba měla být předmětem posouzení vlivu na životní prostředí, přičemž krajský soud se s touto námitkou v odůvodnění rozsudku řádně nevypořádal. S touto námitkou podle stěžovatele souvisí i námitky týkající se porušení § 45 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel uvedl, že „*se k těmto nemůže vyjádřit, jelikož mu byly tyto informace odepřeny..(.)*“.

Závěrem stěžovatel zdůraznil, že dva z budovaných pilířů Západního mostu přes řeku Labe, které jsou součástí stavby „II/247 – Přivaděč k průmyslové zóně Prosmky – I. část v km 2,60 do 2,75“, byly nezákonně stavěny bez pravomocného stavebního povolení. Stěžovatel namítl, že proti předmětnému stavebnímu povolení podal v červnu roku 2008 odvolání, a protože odvolací orgán v té době nerozhodl, byl stavebník povinen přerušit veškerou stavební činnost do doby rozhodnutí odvolacího orgánu. K tomu stěžovatel přiložil fotografie, které měly prokazovat probíhající práce v předmětném období května a října 2008.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by podle něj bylo v rozporu s veřejným zájmem a negativně by se dotklo práv třetích osob. Zdůraznil, že přemostění řeky Labe v rámci stavby „II/247 – Přivaděč k průmyslové zóně Prosmky – I. část“ včetně výstavby mostních pilířů bylo povoleno stavebními povoleními, která nabyla právní moci dne 3. 8. 2007 (rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele ze dne 3. 8. 2007, zn. 3669/DS/07/140263/Ku) a dne 11. 3. 2008 (rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele ze dne 11. 3. 2007, zn. 603/DS/08-2/25929/Hou).

III.3

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nemohl zohlednit námitku, podle níž stěžovatel nebyl informován o zahájeném stavebním řízení. Stěžovatel toto tvrzení uvedl v průběhu řízení před krajským soudem a zopakoval je i v kasační stížnosti, aniž by ovšem uvedl, v čem konkrétně spatřuje pochybení v rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se s touto námitkou ve svém rozsudku vypořádal. Konstatoval, že stěžovateli bylo zahájení stavebního řízení oznámeno dne 18. 4. 2007, přičemž stěžovatel na toto oznámení reagoval podáním ze dne 24. 4. 2007, kterým se přihlásil jako účastník do zahájeného řízení. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu; pouhé zopakování tvrzení, se kterými se již krajský soud v rozsudku vypořádal, nelze podřadit žádnému z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., proto je taková stížní námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že stavební řízení bylo zahájeno dne 13. 4. 2007 podáním žádosti o vydání stavebního povolení. Stavební úřad se stěžovatelem po celou dobu řízení jako s účastníkem jednal, o čemž svědčí zejména listina „oznámení o zahájení stavebního řízení“ ze dne 9. 5. 2007, čj. 28633/07-SÚ/Sl, jejíž přijetí stěžovatel stvrdil na doručence. Nejvyšší správní soud připomíná, že dané řízení se zahajuje z podnětu stavebníka a není závislé na skutečnosti, zda byl o jeho zahájení stěžovatel informován, jak se mylně domnívá. Stěžovatel má jako občanské sdružení právo být informován podle zákona o ochraně přírody a krajiny o řízeních, jejichž účastníkem se může stát na základě své přihlášky z podstaty věci teprve po jejich zahájení.

Dále Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, podle níž byl stěžovatel zkrácen na svých procesních právech neposkytnutím informací z obsahu spisu. Stavební úřad informoval stěžovatele, současně s oznámením o zahájení stavebního řízení (čj. 28633/07-SÚ/Sl), o možnosti seznámit se s obsahem všech materiálů týkajících se předmětného řízení a upozornil jej na lhůtu pro uplatnění námitek ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stavební úřad také poučil účastníky řízení, že k později uplatněným námitkám nebude přihlíženo. Z uvedeného procesního postupu lze shledat, že stěžovatel měl možnost seznámit se jako účastník řízení se všemi podklady předmětného řízení a do stanoveného dne k nim uplatnit své námitky a připomínky. Vzhledem k tomu, že tímto postupem bylo stěžovateli umožněno, aby svá procesní práva v předmětném řízení plně realizoval, lze jen obtížně usoudit na jejich porušení. Skutečnost, že stěžovatel své možnosti nevyužil a setrval na požadavku poskytnutí informace v konkrétní formě, nemůže na tomto závěru ničeho změnit mj. proto, že právo na poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím a procesní práva účastníka jiného správního řízení na sobě nejsou závislá.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nelze směřovat porušení procesních práv účastníka řízení a případné porušení zákona o svobodném přístupu k informacím, jak činí stěžovatel. Skutečnost, že stavební úřad neposkytl ve stavebním řízení stěžovateli informace, které tento požadoval v určité formě podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neodůvodňuje domněnku, podle které by byl stěžovatel zkrácen na svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim jako účastník stavebního řízení. Byť je možné konstatovat, že seznámení účastníků řízení s podklady pro rozhodnutí je zároveň poskytnutím informací,

jedná se o zvláštní institut v režimu stavebního zákona (ve spojení s příslušnými ustanoveními správního řádu), jehož účel je odlišný od práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zatímco právo účastníka řízení nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy vychází ze základních zásad správního řízení a je realizací práva procesního, právo na poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je možné označit za prostředek realizace práva hmotného. Rozdíl mezi těmito instituty lze spatřovat např. v tom, že zatímco zákon o svobodném přístupu k informacím se co do forem poskytování informací neomezuje pouze na nahlédnutí do spisu, úprava obsažená ve stavebním zákoně se vztahuje pouze na situaci „fyzického“ nahlížení do spisu, přičemž stavební zákon ani subsidiárně použitelný správní řád jiné formy seznámení účastníků řízení s podklady pro rozhodnutí nezná [obdobně k závěrům ve vztahu k poskytování informací o územně plánovací dokumentaci a dokumentaci staveb podle § 133 „starého“ stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů) srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 - 70, www.nssoud.cz]. Zatímco práva na poskytnutí informací může využít za zákonem stanovených podmínek každá fyzická nebo právnická osoba (§ 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím), procesní práva vyplývající z účastenství na správním řízení může vykonávat pouze zákonem vymezený okruh osob (§ 27 správního řádu). Výkon procesních práv účastníka ve správním řízení samozřejmě nevylučuje poskytnutí informací témuž účastníku podle zákona o svobodném přístupu k informacím (za splnění jeho podmínek). Pokud stěžovatel s odkazem na zákon o svobodném přístupu k informacím požadoval poskytnutí informací jinou formou než nahlédnutím do spisu (zasláním „kopii všech rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a jiných správních aktů, které byly vydány orgány ochrany a přírody a jsou součástí spisové dokumentace“), bylo na místě aplikovat postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím (zejm. § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím). Nebylo-li stěžovateli vyhověno v řízení o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze toto pochybení bez dalšího považovat za porušení jeho procesních práv ve stavebním řízení. Za situace, kdy stěžovatel založil svým podáním ze dne 17. 5. 2007 právní režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nemohou úkony v tomto řízení podléhat odlišnému právnímu režimu obsaženému ve stavebním zákoně a správním řádu.

Nejvyšší správní soud přitakal i závěrům krajského soudu k rozsahu žalobní legitimace stěžovatele, vycházejícím z § 65 odst. 2 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, či přímo ve vztahu ke stěžovateli ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, www.nssoud.cz). Žalobní legitimace stěžovatele se odvíjí od jeho práv ve správním řízení, proto může stěžovatel v soudním řízení namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen potud, tvrdí-li zkrácení svých procesních práv ve správním řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, čj. 28 Ca 444/2001 - 100, č. 291/2004 Sb. NSS, popř. již shora citovaný rozsudek č. 825/2006 Sb. NSS). Je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel, který je občanským sdružením, neměl žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohl být proto zkrácen na svých hmotných právech. Stěžovateli však zákon přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 27 odst. 3 správního řádu, § 70 a § 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 27 odst. 3 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Namítl-li proto stěžovatel

porušení hmotných práv, tj. skutečnosti zpochybňující výrok rozhodnutí z hlediska porušení povinnosti podrobit stavbu posouzení vlivu na životní prostředí nebo hodnocení stavby z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu a ptačí oblasti či z hlediska absence biologického průzkumu lokality, odkazuje Nejvyšší správní soud nejen na své výše uvedené závěry k otázce hmotněprávních námitek občanských sdružení v soudním řízení, ale i na citovanou judikaturu. Závěry krajského soudu jsou v tomto ohledu správné.

Stěžovatel dále namítl porušení § 31 a § 126 stavebního zákona, přičemž krajský soud se podle něj s touto námitkou dostatečně nevypořádal [*pozn. NSS: jedná se pravděpodobně o písařskou chybu, neboť stěžovatel v žalobě namítl porušení § 61 stavebního zákona; pokud stěžovatel míní skutečně § 31 stavebního zákona jedná se z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřijatelný.*]. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je proto nezbytné, aby stěžovatel rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, v podané žalobě konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Toto stěžovatel neučinil, pouze obecně odkázal na porušení § 61 a § 126 stavebního zákona. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně odpovídá odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. již výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121, www.nssoud.cz) a krajský soud se v tomto směru s námitkou vypořádal dostatečně. Stížní námitka proto není důvodná.

Konečně Nejvyšší správní soud nepřítakal ani námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Nepřezkoumatelnost měla spočívat v nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí a nedostatku vypořádání se s žalobními námitkami [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody nepřijatelnosti některých stěžovatelových námitek, přípustné žalobní námitky řádně zhodnotil a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil.

Na okraj Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele o nezákonné stavbě pilířů Západního mostu přes řeku Labe a k přiloženým fotografiím doplňuje, že tato skutečnost není právně významná z hlediska přezkumu zákonnosti rozsudku krajského soudu kasačním soudem. Zde lze poukázat i na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a na skutečnost, že předmětná rozhodnutí nebyla v nyní posuzované věci přezkoumávána.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, proto se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu